

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ. ਕੇ. ਮਾਸਲ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.

(1973)2

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 4032।

2 ਮਾਰਚ 1971 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)—ਸੈਕਸ਼ਨ 61, 62 ਅਤੇ 62 -ਏ - ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ - ਧਾਰਾ 62 -ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ - ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ- ਅਜਿਹੇ ਥੋਪਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 62 ਦੇ ਤਹਿਤ — ਕੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਵਸਨੀਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ। ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜੋ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਏ.ਟੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। (ਪਰਾ ੭)।

226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼

ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਅੰਤਰਿਮ (1973) ਸਹਾਇਕ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਡੀਐਨ ਅਵਸਥੀ ਅਤੇ ਜੇਐਸ ਬਾਵਾ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਐਸ.ਐਸ.ਕੰਗ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ।

ਮੁਨੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਜੀ ਓਪਲ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—(1) ਇਹ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਸਬਾ ਬਟਾਲਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮ ਕਮੇਟੀ, ਬਟਾਲਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਮਿਤੀ 17 ਜੂਨ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ; ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

(2) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

(3) ਬਟਾਲਾ ਕਸਬੇ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ 1954 ਤੋਂ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਟਾਲਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਸਬੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਉਦਯੋਗ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਸਬਾ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਕਸਬਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਟਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਲ ਨਾ ਚਿਪਕਣ ਲਈ ਕਹੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਦਿਓ। 20 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1, ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਉਸ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਰਹੱਦੀ ਕਸਬੇ ਬਟਾਲਾ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਬੋਝ ਪਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਸਮੇਤ

ਉਸ ਕਸਬੇ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ। ਇਸ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਸਬੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਉਦਯੋਗ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਜਾਂ ਝਟਕਾ ਲਗੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 23 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਵਿੱਚ, ਰੈਸਪੋਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਟਾਲਾ। 22 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਹੋਰ ਸੰਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 17 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਸਨੀਕ ਬਟਾਲਾ ਕਸਬਾ ਬਟਾਲਾ ਦੇ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਕਸਬੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਕਸਬੇ ਤੋਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਕੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵਸ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਉਦਯੋਗ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਸਬੇ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਲੋੜ, ਮੌਜੂਦਾ ਸੈਨੇਟਰੀ ਹਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ 17 ਜੂਨ, 1970 ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੇ 31) ਅਧੀਨ ਬਟਾਲਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਓਪਰੇਟਿਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।' ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਤੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੂਨ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 62 ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1

ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਹੈ।

I.L.R. Punjab and Haryana

(1973)5

(4) rIn) 1 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੰ. UI 1, ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਲੋਗੇਟ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਸਪੌਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਕੋਲ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਐਨ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਉਠਾਏ ਹਨ: -

- (11) ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ
- (2) ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

(5) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। . ਸੈਕਸ਼ਨ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ: -

“ਜੇ ਕਮੇਟੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਇੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਾਗੂ ਜਾਂ ਸੋਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(6) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰ. 1, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ 'ਤੇ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ

ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(7!) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਵਸਨੀਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਪ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ। - ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜੋ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਟੀ.ਟੀ.ਓ. ਦੁਆਰਾ ਲੰਘਿਆ ਜਾ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰੇਖਾਕਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ? ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਰਸ ਜ ਸਰਕਾਰ; ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਟੈਕਸਇਕ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਰੈਂਡਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ; ਸ਼੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ

ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਉਨਾ ਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਉੱਤੇ ਯੂਪੀ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1916 ਦੀ ਧਾਰਾ 130-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ 62-ਏ, ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 130-ਏ(3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ: -

"ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ (2) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(1) 1959 ALJ 501.

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ 3 ਮਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।"

(8) ਜਦੋਂ, ਇਹ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 130-ਏ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੈ 'ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਰੇਖਾੰਕਿਤ ਧਾਰਾ 62' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। UP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 130-A, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 62 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ UP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 131 ਤੋਂ 135 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਿਦੇਲਿੰਗ ਨੇ 3 ਸੈਕਿੰਡ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਬਾਡੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਦਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਤਕਰਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਥਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਅਸਮਾਨ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, (1) ਅਤੇ (3) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੁਨੀਪਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਏ.ਈ.ਟੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ-62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੀਕਰਨ, 'ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ' ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ *QXi* ਹੈ। e : ਧਾਰਾ 62-A ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਏ.ਈ.ਟੀ. ਪਫ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ b ■ y ਸੈਕਸ਼ਨ \$2 ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਚੁਣਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਸਵੈਚਲਿਤ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ n (3) ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ

ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(9) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ (1973)9 ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 100 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਨੂੰ

ਐਨ. ਕੇ. ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਉਸ਼ਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਸੁਧੀਰ ਕੁਮਾਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1969 ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 199.

8 ਮਾਰਚ 1971 ਈ.

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XXV)— ਧਾਰਾ 24, 26 ਅਤੇ 28— ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪੈਡੈਂਟ-ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਖਰਚੇ—ਅਦਾਲਤ—ਕੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹੈ—ਅਜਿਹੇ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ—ਲਈ ਮਾਪਦੰਡ — ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ — ਭੱਤਾ । ਬੱਚੇ ਲਈ - ਕੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਪਤਨੀ ਨੂੰ

ਭੱਤਾ ਦੇਣਾ - ਕੀ ਪਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਜਿਸ ਲਈ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੱਕਦਾਰ - ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। I. R. Prasad v. Haryana (1973)10

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਪੈਨਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੋਲ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਿੰਦੂ ਮਾਰ ਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਆਮਦਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।